

**TORSTI
OSSIAN
KOSKINEN
~~SYLLINEN~~
SYYTÖN**

TRUE CRIME -ROMAANI

RISTO JUHANI

 SAGA
EGMONT

Torsti Ossian Koskinen

Risto Juhani

Torsti Ossian
Koskinen

Syyllinen-syytön

SAGA Egmont

Torsti Ossian Koskinen – Syyllinen-syytön

Cover image: Shutterstock

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

Copyright ©1971, 2023 Risto Juhani and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727096360

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1

Jos Rafu olisi tullut kuten eilen kaupungilla tavattaessa oli sovittu...

Muuttoilma ei tähän aikaan vuodesta – maaliskuun alussa – voinut enää tulla paremmaksi: taivas oli melkein pilvetön, mutta pakkasta oli siitä huolimatta vain pari astetta. Päivällä oli kaupungissa maistunut keväälle, ensimmäisen kerran kiusallisen talven jälkeen.

Sitten tulisi kesä, Torsti ajatteli, ensimmäinen kesä yli kymmeneen vuoteen.

Toukokuun lopulla hän oli vapautunut Kakolasta, mutta ensimmäiset kuukaudet olivat olleet... no, ne nyt olivat mitä olivat. Vähän ponnetonta työn tavoittelua ja sitten se ainainen tahmea humala, viikosta viikkoon, läpi kesän, kunnes hän ensimmäisten räntäsateiden aikaan huomasi, että kesä oli mennyt.

Kuolemakseenkaan Torsti ei muistanut missä oli törmännyt Esteriin. Luultavasti se oli tapahtunut mustalais-Fannin mökissä Rantakorttelissa tai Helsinginkadun viinakaupan kulmilla.

Se oli tapahtunut kai vähän jälkeen juhannuksen tai alkusyksystä. Esteri oli vain tullut hänen elämäänsä ja vähitellen he olivat juuttuneet toisiinsa, kaksi pettynyttä ja onnetonta ihmistä. Esteri oli hyväksynyt hänet sellaisenaan ja Torsti oli uskotellut itselleen, että Esteri oli hänen ymmärtäjänsä. Hän oli mielellään katsellut Esterin puuhailua.

– Sinä olet melkein kuin äiti, hän oli sanonut jonakin iltana – missä he nyt sattuivatkin sillä kertaa yötään viettämään.

Joulun alla heidät oli kuulutettu. Pukinmäessä odotti pieni vinttihuone, siitä piti tulla koti, vuokrakin oli jo maksettu.

He olivat muuttamassa uuteen kotiin. Rafu oli heidän tuttaviaan ja tämä oli luvannut tulla pakettiautoineen tasan kuudelta. Hankala reitti kaupungista Mellunkylään oli katsottu kartalta moneen kertaan. Rafu oli vakuuttanut osaavansa perille.

Kaikki mitä he omistivat, olisi hyvin mahtunut kerralla pakettiautoon.

Tai kaikki mitä Esteri omisti.

Esteri oli pakannut kaiken huolellisesti. Vain levysoitin oli nostettu laatikoiden päälle. Mustalais-Allan hyräili samaa saatanan liljankukkaa, mikä tuli levysoittimestakin. Miksi helvetissä mustalaisten piti aina hyräillä, hän ei jaksanut käsittää miksi ne aina lauloivat tai vihelsivät.

– Saatanan Rafu!

Viinakin oli taas maittanut, monta päivää perätysten. Kapakan viina ja kaupan viina ja mustalaisten viina; ei väliä mistä se oli peräisin, kunhan sitä vain oli. Syömisen kanssa oli vähän miten sattui.

– Jos Rafu ei tule näillä lukemilla, niin tämä poika lähtee kaupunkiin tai sitten minä sammun paikalleni, hän sanoi ärtyneenä.

He olivat hatarassa mökissä Mellunkylän kartanon mailla. Esteri oli muuttanut sinne Rantakorttelista heti juhannuksen jälkeen. Mökki oli luultavasti vanhoja alustalaisten asuntoja ja sen eteen johti koivukuja. Kesäisin seutu oli kuin parastakin huvilamaisemaa, mutta talvella – oikeastaan jo ensimmäisten syysateiden aikana – tiet muuttuivat kelvottomiksi ja koko tönö oli armottoman kylmä. Puut olivat loppuneet viikko sitten ja he kaikki kolme istuivat päällysvaatteet päällä. He palelivat silti.

– Anna Torsti Allanille huikka, sehän on aivan sininen, Esteri sanoi.

– Ei tänne voi jäädä yöksi, täällä paleltuu patjaan kiinni ja viina on lopussa ja... soitetaan taksi ja painutaan Jussin luokse, siellä on ainakin lämmintä.

Torsti käveli edestakaisin pienen keittiön ja tyhjän kamarin väliä. Viimeinen ryyppy pyrki väkisinkin ylös. Hän nieleskeli yhtämittaa ja hieroi kohmeisella kädellä kaulaansa.

– Missä täällä on puhelin, hän kysyi.

– Odotetaan nyt vielä, Esteri sanoi ja pani saman levyn soimaan herraties monettako kertaa.

Lauantaina he olivat aloittaneet Jussin syntymäpäivien vieton. Jussi Rikhard Jokinen oli täyttänyt kuusikymmentä. Ne olivat olleet kosteat juhlat. Juomista oli jatkettu yli viikonvaihteen, joku yö oli oltu mustalaisten mökissä Rantakorttelissa, välillä oli lojuttu Jussin keittiön lattialla. Samaa helvettiä päivästä päivään. Oli täysin käsittämätöntä, mistä rahaa oli riittänytkin. Juhlat oli aloitettu komeasti viskillä, sitten oli jatkettu Jaloviinalla ja kirkkailla ja lopuksi oli kelvannut halpa, väkevä viini.

Esteri istui laatikon reunalla ja huojutteli hiljaa itseään viinapullo kädessä. Hänellä oli vaaleanvihreä ulsteri, kaulukset pystyssä, hiukset kampaamatta. Hän oli kuusi vuotta vanhempi kuin Torsti. Valvoneena ja juoneena Esteri näytti rumalta. Torsti katseli häntä oven suusta, Allan hyräili eikä mitään tapahtunut. Tämä saatanallinen toimettomuus ja toivottomuus kävi hermoille.

– Ei soiteta taksia, mennään bussilla, että rahat säästyy, Esteri sanoi.

– Niin kauan kuin rahaa on, ajetaan taksilla. Sitten kävellään.

Torsti tönäisi oven auki tarpeettoman kovaa. Hän veti syvään henkeä ja lähti mitään puhumatta harppomaan kohti naapurua. Hän tunnusteli taskuaan päältäpäin ja tunsi kahisevat setelit. Aamupäivällä hän oli käynyt äidin luona Vilhovuorenkujalla ja puhunut tämän taas kerran ympäri.

– Muuttokuluihin, maksan loppuviikolla takaisin, hän oli sanonut ovesa lähtiessään.

Uskoikohan äiti näitä hänen tarinoitaan!

Lumi oli pehmeää ja jokaisella askelella Torstin jalka upposi nilkkaa myöten. Hän oli niin tottunut märkiin puoli-kenkiinsä, ettei hän edes huomannut jalkojensa kastumista. Tuuli oli yltynyt ja se tuntui purevammalta kuin päivällä kaupungissa.

Tienvarsitalosta hän soitti taksin, selosti ajo-ohjeet huolellisesti, mutta ei ollut enää takaisin kävellessään varma siitä, oliko taksimies uskonut hänen selityksensä. Hän yritti laskea paljonko kyyti kaupunkiin maksaisi... viisitoista... ehkä kaksikin kymppiä... Fannille menisi kaksikymmentäviisi... tupakkaan ja makkaraan...

– Rahan perkele! Aina on viimeinen kolikko näpissä. Haen, perkele, Jussin liiteristä sen dynamiitin ja panen semmoiseen rakoon, että löytyy rahaa!

Viimeisen vapautumisensa jälkeen hän oli varastanut Särkikankaan työleiriltä kahdenkymmenenviiden kilon laatikon dynamiittia. Pahan päivän varalle, hän oli ajatellut laahatessaan laatikkoa työmaakopin alle piiloon. Lomalle lähtiessään hän oli käärinyt laatikon ruskeaan voimapaperiin, kietonut lujan narun ympärille ja tuonut sen – totta jumalauta – tavallisen bussin tavarasäiliössä Tampereelle! Linja-autoasemalla hän oli seisonut kuin mikäkin maalaispoika paketti kädessä ja kiikuttanut sen sitten pitkin Tampereen vilkasliikenteisimpiä katuja rautatieasemalle. Junassa hän oli nostanut paketin matkatavarahyllylle ja joku matkustaja oli vielä auttanut häntä ihmetellen mikä pojan laatikossa niin paljon painoi. Hän oli sanonut, että se on täynnä dynamiittia ja koko vaunuosasto oli nauranut kuten hyvälle vitsille kuuluikin.

Esteri ja Allan seisoivat oviaukossa. Sisällä huoneessa oli valo ja he näyttivät mustasta paperista leikatuilta kuvilta aivan kuin vanhoissa postikorteissa.

– Taksi on tulossa, valot pyörryksiin ja ovet lukkoon, Torsti sanoi hengästyneenä.

Kun he tulivat valtatie varteen, oli auto jo odottamassa. Torsti vilkaisu taksamittaria, siinä oli lukemat 6,80.

– Minä menisin Fannin luokse, Allan sanoi Esterin vierestä takapenkiltä.

– Rantakortteli yksi, Torsti sanoi kuljettajalle.

Lämpimässä autossa väsymys valui Torstin yli kuin märkä vaate. Varpaat muuttuivat tunnottomiksi, hän luisui ulsterinsa sisään niin että hatun lieri kosketti pystyssä olevaa kaulusta.

Fannin mökissä oli vielä siihen aikaan hiljaista. Ryyppyporukat ja viinanostajat tulisivat vasta myöhemmin. Torsti heittäytyi hetekalle pitkäkseen: jo autossa oli uni ollut voittamaisillaan ja vain hämäästi hän muisti, että kyyti oli maksanut odotettua vähemmän, kolmetoista markkaa. Hän olisi halunnut nukkua siihen paikkaan, jäädä niille sijoilleen ja herätä vasta huomenna... joskus... Mustalaisten laulava puhe tuntui tulevan äärettömän kaukaa. Hän vaistosi, että joku seisoi hetken hänen vieressään, mutta hän ei jaksanut edes raottaa silmiään.

Ovi kävi ja Torsti säpsähti hereille. Hän oli kauttaaltaan hiessä ja suussa maistui pahalta. Hän tuijotti kattoon eikä hetkeen tajunnut, että Esteri puhui hänelle:

– Torsti, kulta, kuuletko! Nouse ylös! Mennään pois, kuuletko. Mennään Jussin mökille, siellä saat nukkua rauhassa.

Esteri repi häntä hihasta, tönkytti lempeästi kylkeen ja sopotti koko ajan:

– Kulta, mennään pois, kuuletko, mennään...

Esteri oli hätääntyneen näköinen aivan kuin olisi nähnyt jotain pelottavaa tai kuullut jotain. Siitä asti, kun hänen miehensä, Paavo Nieminen oli puukotettu hengiltä tässä samassa asunnossa, oli Esteri ollut hiukan vauhko. Tietyissä humalansa vaiheessa hän muuttui araksi ja juopuneen levotonta unta nukkuessaan hän vikisi kuin hiiri ja Torsti oli joskus ollut erottavanaan hänen voihkimisestaan sanan ”Paavo”.

Tuntui hyvältä seistä taas ulkona ja vetää raitista ilmaa sisäänsä. Pienestä solasta he nousivat Kustaa Vaasan tielle, ylittivät kadun ja kapusivat kohti Elannon kauppaa. Puolivälissä rinnettä Torsti pysähtyi ja kääntyi katsomaan ”Putkinotkon” yli valaistuun kaupunkiin. Siirtolapuutarhan mökit näyttivät häviävän kinoksiin ja niiden takana nousi Paavalin kirkon torni

kuin kaupunkia vartioiva sormi. Tämä oli hänen kaupunkinsa. Hän oli taas tutuissa maisemissa, tutuilla kujilla ja kaduilla. Pentuna hän oli asunut täällä ja juossut metsät ristiin rastiin, opetellut tappelemaan ja varastamaan, harmittomasti, ensialkuun aivan harmittomasti ja nauraen, koska muutakaan ajankulua ei ollut.

– Anna huikka, kulta, Esteri sanoi.

He olivat nousemassa pieniä portaita Kustaa Vaasan tieltä Elannon kaupan eteen. Poikasakissa he joskus olivat päättäneet putsata saman Elannon, mutta sitten oli levinnyt hurja huhu Elannon nerokkaista hälytyslaitteista ja suunnitelma oli lopahtanut siihen paikkaan.

– Olisi pitänyt ottaa Fannilta vielä lesti jos Jussikin haluaa, Torsti sanoi ja katseli pullon loppua katuvaloa vasten.

– Kai sillä on vielä syntymäpäiväviinojakin, herrajumala, niitähän oli miljoona litraa, Essu nauroi.

Kaupun kulmalla seisoj nuori poika. Hän tuli siihen katulampun alle ja pyysi tupakkaa. Esteri kaivoi laukustaan nortit ja Torsti tarjosi ryyppyn. Hänellä oli taas niin kevyt olo, että hän olisi juottanut vaikka koko Toukolan.

– Torsti, katsos, onpa nätti poika, tuutelis sentään miten kiltti kultu, Esteri leperteli.

Poika oli valmiiksi juovuksissa. Pimennosta tuli kaksi kaveria lisää, he tulivat kuin maan alta. Äänettöminä ja vaarattoman näköisinä. Joku hapuili Esteriä käsikoukusta.

Jumalauta miten hyvin Torsti tunsu tuon tempun! Juopunut pariskunta syrjäisellä kadulla, pientä hissuttelua naisen ympärillä, ei mitään varsinaista riitaa ja sitten...

Sopivassa paikassa kaveria kuonoon ja nainen pöheikköön. Humalansa läpikin hän tunsu nuo merkit. Totta helvetissä hän

tiesi miten siinä oli käyvä, kymmenen vuotta sitten hän olisi aivan hyvin voinut olla yksi pojista!

– Ottakaa pojat huikka ja jättäkää meidät rauhaan, Torsti yritti. Hän tiesi kokemuksesta, että viina olisi ainoa tärppi, johon pojat voisivat tarttua.

Mutta leikki sujui pirullisen taitavasti. Sillä aikaa kun pari kavereista otti pieniä, aivan nimellisiä ryyppyjä, hilasi yksi Esteriä loitommaksi. Jokainen heistä tiesi tarkkaan miten tämä oli päättyvä, mutta kukaan ei uskaltanut tehdä aloitetta. Kaikki kävi tarkkojen pelisääntöjen mukaan, kuitenkin niin että tässä pelissä häviöjä oli määrätty etukäteen. Torsti yritti näyttää selvältä ja voimakkaalta, mutta hän vaistosi, että kaverit tiesivät ylivoimansa. Yksi varomaton liike ja he olisivat olleet hänen kimpussaan. Humalan pehmentämällä miehellä ei silloin olisi pienimpiäkään mahdollisuuksia. Hän näki miten Esteriä talutettiin, poika kiersi kättään Esterin hartioiden ympärille ja sopotti jotain tämän korvaan.

Torsti tiesi hyvin mitä siellä puhuttiin.

– Jättäkää nyt edes nainen rauhaan, pojat, Torsti yritti ja otti muutaman varovaisen askelen Esteriä kohti.

– Sinä jätkä voit hiipiä vittuun, me hoidellaan kyllä tämä neiti, vai mitä, Rale.

Torsti arvioi matkan Jussin mökille. Hän olisi voinut huutaa apua, mutta silloin olisi koko mäki ollut hereillä ja hetken päästä kyvät.

– Parempi sinulle, kun lähtisit lätkimään, suurin pojista sanoi inhottavan lempeällä äänellä.

Pojat tulivat rintamassa parin askelen päähän Torstista. Esteriä vietiin hiljalleen kauemmaksi. Pojat seisoivat Esterin ja hänen välissä.

– Mitä jos lähtisit lätkimään, suurin pojista sanoi.

Torsti yritti keksiä jotain. Hän tarvitsisi kättä pitempää. Jokisen Jussin ovelle oli vain parikymmentä metriä. Alistuneen näköisenä Torsti kääntyi pihapolulle ja vaistomaisesti hän veti hartiansa köyryyn, hänestä tuntui että millä hetkellä tahansa hänen kimppuunsa voitaisiin hyökätä.

Torsti tajusi, että hän tarvitsi kättä pitempää, Jussin ovelle oli vain muutama harppaus ja mitään puhumatta hän irrottautui pojista. Syrjäsilmillä hän näki, miten nuorin pojista oli kaatanut Esterin hankeen ja miten pojan käsi kopeloi naisen helmuksia.

Varovasti hän kaivoi taskustaan Jussin antaman ulko-oven avaimen ja kiersi oven auki. Ketään ei tuntunut olevan sisällä. Hänellä ei ollut aikaa kurkistella kamarin puolelle. Heikossa valossa hän hapuili keittiökaapille ja veti laatikon auki. Ensimmäiseksi sattui käteen pitkä leipäveitsi. Se sai kelvata. Oikeastaan se tuntui hyvin sopivalta aseelta. Kamarin oven kohdalla hän pysähtyi hetkeksi. Olisiko viisaampaa herättää Jussi ja Onni? Kolmen miehen ilmestyminen oviaukkoon voisi riittää pojille. – Ei! Esteri makasi jätkien alla lumihangessa, tästä ei kyllä selvittäisi pelkällä näyttäytymisellä!

Hän ryntäsi ulos.

– Nyt jätkät kokeillaan!

Yksi hyökkäsi hänen kimppuunsa ja niin hämmentynyt hän sittenkin oli siinä veitsineen, että nuoren miehen lähettämä isku pudotti hänet polvilleen. Kun toinen miehistä oli tulossa kohti, hän kohotti veistä pitelevän kätensä ja tajusi samassa, että veitsi oli menossa kohti hyökkääjän kasvoja. Hän tunsu miten terä osui, kuului heikko äännähdys ja joku räkäisi:

– Varokaa, sillä on veitsi!

Tämä yksi ainoa summittainen huitaisu riitti. Auttaessaan Esteriä takaisin tielle Torsti ei nähnyt häiritsijöistä jälkeäkään. Kun hän avasi toisen kerran sinä iltana Jussin ulko-ovea, hän kuuli metsästä huudon:

– Tule jätkä ilman asetta!

Jussi oli herännyt ja istui keittiössä. Torsti muisti leipäveitsen taskussaan. Ulsteria riisuessaan hän varoi kääntymästä siten, että Jussi olisi nähnyt sivutaskusta pistävää leipäveitsen kahvaa.

– Ota Jussi huikka, Torsti sanoi ja kaivoi povitaskustaan vajaan puolikkaan.

Esteri haki kaapista lasit. Hän oli vielä kahakan jäljiltä poissa tolaltaan ja Jussi huomasi sen.

– Mikäs Esterillä... anna olla sen viinan kanssa, minun on vähän paha olo.

– Muutama jätkä tuossa pihassa, kävivät Esterin kimppuun, Torsti selitti. Hän kaatoi kahteen juomalasiin ja joi lopun suoraan pullon suusta. Kun Jussi ei koskenut lasiinsa, otti Torsti senkin, kaatoi joukkoon tipan vettä ja kulautti sitten kertaheitolla alas kurkustaan.

Jussi teki lähtöä kamarin puolelle.

– Mitä jätkiä ne oli, hän kysyi ovelta.

– Ei ennätetty esitellä, Torsti sanoi. Kaksi pitkää ryyppyä kuumotti vatsassa. Hiki kihosi otsalle ja hän haki tuolia alleen.

Ja vasta siinä, lämpimässä keittiössä istuessaan hän tajusi vähitellen, miten kahakassa olisi voinut käydä. Hän tiesi, että oli vain raapaissut veitsellä, mutta entä jos joku heistä olisi syöksynyt kohti! Entä jos veitsi olisi ollut toisessa asennossa, mustalaisten asennossa ja jos käsi olisi tehnyt liikkeen alhaalta ylöspäin kuten muuan kokenut puukkomies oli häntä Sukevalla opettanut.

– Minä en saa unta kaiken tämän jälkeen, jos minä hakisin vielä Fannilta lestin, perkele etten minä ottanut samalla kun vietiin se Allan, Torsti sanoi.

Esterin kasvoille levisi sama hätäntynyt ilme kuin tunti sitten Fannin mökillä.

– Älä mene... älä, Esteri vikisi. Hän haroi hiuksiaan ja käveli hätäntyneenä ovelle ja takaisin.

Jussi sammutti kamarista valot. Sänky narisi hetken ja kuului Jussin köhimistä.

– Aina pitäisi olla kymmenen pulloa viinaa pahan päivän varalle, yritti Torsti keventää tunnelmaa.

– Käydään nukkumaan, kulta. Jussi antaa meille varmasti patjan, Esteri sanoi. Hän meni kamarin ovelle ja raotti sitä varovasti. – Jussi, joko sinä nukut, onko siellä mitään alustaa, patja tai jotain.

– Kyllä minä helvetti soikoon haen, minulla on niin kamala olo, että uni ei tule kuitenkaan.

Esteri jäykistyi paikalleen. Hän pyyhkäisi silmälasejaan ikään kuin nähdäkseen tarkemmin. Hänen suunsa meni tiukaksi viivaksi kun hän tapaili sanoja:

– Sinua sinne vetää... mustalaisten kämppään... Fanniko se on...

– Älä höpötä joutavia, minä haen pullon viinaa, se voi aamulla maistua sinullekin.

Jussi tuli patja kainalossa. Hän jupisi jotain epäselvää ja heitti patjan hellan eteen lattialle.

– ... kaikki rahat taas sinne viet... en minä jaksa.

Esteri painoi päänsä käsien varaan ja itki omituisesti nytkähdellen.

Torsti otti ulsterin naulasta ja veti sitä päälleen. Jussi meni taas omalle puolelleen. Torsti tiesi, että Jussi kuunteli korva ovesa. Hänen teki mieli mennä ovelle, potkaista sitä ja huutaa, että kyllä tätä perhekohtausta sai kuunnella julkisestikin. Hän haki hattunsa keittiön pöydältä.

Esteri näki, että hänen itkunsa ei estäisi Torstia lähtemästä. Hän nousi seisomaan ja oli sen näköinen kuin ei olisi koskaan itkenytäkään.

– Jätkä... saatana... jätä minulle ruokaraha ja mene sitten vaikka hevon perseeseen, hän räähkyi.

Koko päivä oli mennyt pilalle. Ensin muutto, sitten kahakka jätkien kanssa ja nyt vielä tämä. Esteri tuli Torstin perässä ovelle, nyhti takin hihasta ja uikutti surkeasti.

– Irti, perkele! urahti Torsti ja repäisi itsensä naisen otteesta. Ovi paukahti niin että koko talo tuntui hajoavan. Torsti tunnusteli leipäveistä taskussaan. Talon nurkalla hän pysähtyi ja kuunteli pimeään yöhön. Mitään ei kuulunut. Hän siristi silmiään ja yritti nähdä jotain liikettä metsässä. Hänestä tuntui, että tuhat silmää katsoi häntä puiden välistä ja ikkunaverhojen takaa.

Vadelmatietä hän laskeutui varuillaan alas Elannon nurkalle. Humala oli muuttunut raskaaksi. Kustaa Vaasan tielle päästyään hän hengitti vapaammin. Täällä oli enemmän valoa ja täällä liikkui ainakin auto silloin tällöin. Jos pojat olisivat jääneet vaanimaan, tässä he eivät ainakaan uskaltaisi käydä hänen kimppuunsa.

Jostakin Liljebergin varastoalueelta tuli Fannin pihamaalle valoa. Pihassa seisoj mies. Vaistomaisesti Torstin käsi meni taskulle, hän hidasti kulkuaan ja viinan sumentamin aivoin hän yritti harkita jotain ... mitä? – hän ei saanut yhtään kirkasta

True crime -romaani syyttömänä vankilaan tuomitusta Torsti
Ossian Koskisesta

Teini-ikäisen Pirkko Ryhäsen raaka surma järkyttää koko
Suomea. Pirkon kehossa on 20 puukoniskua, kun hänen
ruumiinsa löytyy pimeältä kujalta Helsingin Kumpulasta.

Lähistöllä Torsti Ossian Koskinen ottaa yhteen mieskolmikon
kanssa. Hän lyö nuorta miestä veitsellä kasvoihin, ja
väkivaltainen teko herättää poliisin epäilykset. Pian Koskinen
pidätetään todennäköisin syin Pirkon taposta epäiltynä.
Koskisella on jo kontollaan muutakin rikostaustaa: murtoja,
ryöstöjä ja aseella uhkaamista.

Koskinen kiistää syyllisyyteensä, mutta hänet tuomitaan 12
vuodeksi vankilaan. Piinaava matka syyllisestä syyttömäksi alkaa.

Todellisiin tapahtumiin perustuva romaani kertoo Torsti
Ossian Koskisen tarinan vuoden 1963 surmaillan tapahtumista
vankilavuosiin ja tuomion purkamiseen. Romaani pohjautuu
tapausta käsitteleviin tutkinta- ja kuulustelupöytäkirjoihin.

Risto Juhani (1934-2013) oli suomalainen taiteilija,
teatteriohjaaja sekä erityisesti rikoskirjallisuuteen erikoistunut
kirjailija. Juhanin tunnetuimpiin teoksiin kuuluu kuusiosainen
rikoskomisario Pesosen tutkimuksia seuraava dekkarisarja.